

Счупената бутилка за вода

Кади беше жадна. Как би могла София да ѝ помогне?

От Ноел Ламбърт Барус
(По истинска история)

Тази история се случила в Сиера Леоне.

София слушаше внимателно, докато учителката ѝ обясняваше задачата по математика на черната дъска.

„Значи колко прави девет по четири?“ – попита учителката.

София вдигна ръка. „Тридесет и шест“ – каза тя.

Учителката ѝ се усмихна. „Точно така, София!“

След часа дойде време да си тръгват. София вървеше с приятелите си. Всички извадиха бутилките

си, за да изпият останалата си вода. Беше горещо в този ден!

Но София забеляза нещо странно. Приятелката ѝ Кади не пиеше вода. Тя просто вървеше с другите и мълчеше.

„Кади, къде е твоята бутилка?“ – попита София. Винаги след училище всички бяха жадни.

„Счупих я вчера и не мога да получа нова – каза Кади. – Затова не мога да си нося вода на училище.“

София погледна надолу към собствената си бутилка. Искаше ѝ се да може да сподели водата си! Но тя вече беше свършила.

Цял ден София си мислеше за Кади и нейната счупена бутилка. Не беше лесно да се намери чиста вода там, където те живееха. Повечето деца получаваха по една бутилка, която да използват цяла година. Пълнеха я от голям съд с чиста вода в дома си. Човек може да се разболее, ако пие друга вода. Ако Кади няма бутилка, тя не би могла да носи вода от вкъщи, която да пие на училище.

На другата сутрин София помисли как би могла да помогне на Кади. Семейството на София имаше пластмасови бутилки с вода. София взе една в раницата си заедно със своята метална бутилка. Така раницата стана малко по-тежка, но това не бе проблем за нея.

Когато отиде на училище, тя намери Кади.

„Кади, получи ли вече нова бутилка за вода?“ – попита София.

Кади поклати глава с наведени очи.

„Всичко е наред – отговори София. – Имам една за теб.“

Тя даде на Кади бутилката. Кади се усмихна.

„Благодаря ти, София!“ Кади даде на приятелката си голяма прегръдка.

По време на час Кади пиеше от своята бутилка като другите деца. София се радваше, че приятелката ѝ няма да стои жадна.

Всеки ден през тази седмица София носеше нова бутилка с вода за приятелката си. Една сутрин майката на София взе раницата ѝ.

„Хм – каза Мама. – По-тежка е от обикновено.“ Тя отвори раницата и извади допълнителната бутилка.

„София, нарочно ли си взела тази допълнителна бутилка с вода за училище?“ – попита Мама.

София кимна. „Бутилката на Кади се е счупила и тя не може да получи нова. Затова тя нямаше никаква вода на училище.“

„От колко време носиш допълнителна вода за нея?“ – попита Мама.

„Само тази седмица – отвърна София. – Не исках Кади да стои жадна.“

Мама се усмихна. „Много е мило, че си помислила за приятелката си. Това е нещо, което и Исус би направил. Радвам се да виждам, че си като Исус.“ Тя прегърна София. „А аз мисля, че можем да помогнем по друг начин.“

Мама даде на София една метална бутилка. „Дай на приятелката си тази, за да може да я използва постоянно. Така няма нужда да носиш пластмасова бутилка всеки ден.“

„Наистина ли?“ – попита София.

Мама кимна. „Да. Само ѝ кажи да я пази.“

София взе бутилката за училище. Първото нещо, което направи, беше да я даде на Кади.

„Еха – възкликна Кади. – Благодаря ти, София!“ Кади я прегърна.

София почувства топлина вътре в себе си. Тя знаеше, че беше помогнала на приятелката си, както Исус би го направил. ●

По какъв начин вие сте помогнали на някого?